

ARREST VAN HET HOF (EERSTE KAMER)
VAN 10 DECEMBER 1969¹

**G. Wonnerth tegen
Commissie van de Europese Gemeenschappen**

Zaak 12-69

Samenvatting

*Ambtenaren — Aanwerving — Rationalisatie der diensten als gevolg van de fusie — Vrijwillig aanvaarde terugzetting — Recht van de betrokkene om bij voorrang te worden geplaatst op een met zijn rang overeenstemmende post — Waarborgen — Geschiktheid van de kandidaten met voorrang — Onderzoek — Motivering — Verplichtingen van het bestuur — De verdiensten van de kandidaten zonder voorrang blijven buiten beschouwing
(Verordening no. 259/68 van de Raad, art. 8)*

De in artikel 8, § 1 van Verordening no. 259/68 bedoelde en vrijwillig door sommige ambtenaren aanvaarde terugzetting is in wezen een overgangsmaatregel, gerechtvaardigd ter voorziening in tijdelijke dringende behoefte van de dienst in verband met de fusie der executieven ontstaan; deze maatregel mag niet ten nadele van de betrokken ambtenaar voortduren.

Gezien de zeer bijzondere en tijdelijke aard van deze terugzetting dienen strikte waarborgen betreffende de voorrang bij wederaanstelling te worden gegeven, daar anders aan de

kracht van de uit artikel 8, § 2 voortvloeiende verbintenissen afbreuk zou worden gedaan.

Voor de werking dezer waarborgen is het nodig dat de geschiktheid der kandidaten met voorrang wordt onderzocht zonder tevens op de eventuele verdiensten van hen die deze voorrang missen acht te slaan.

Het onderzoek van de geschiktheid der kandidaten kan slechts geschieden op grond van concrete en controleerbare gegevens; deze gegevens moeten in het proces-verbaal van de Commissie worden vermeld.

In de Zaak 12-69

G. WONNERTH, ambtenaar bij de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Luxemburg-Bridel, 13 rue Schoenfels, vertegenwoordigd door mr. E. Arendt, advocaat te Luxemburg, aldaar kantoor houdende aan de rue Philippe II, 34b,

verzoeker,

1 — Procestaal : Frans.

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur L. de la Fontaine, als gemachtigde, ten deze woonplaats gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van mr. E. Reuter, 4, Boulevard Royal,

verweerster,

betreffende :

- 1) de nietigverklaring van de beschikking waarbij de heer Günter Arning werd benoemd in het vacante ambt van hoofd van de afdeling F-2 „Arbeidsveiligheid” van het Directoraat-Generaal Sociale Zaken, bedoeld in de kennisgeving ener vacature COM/161, welke beschikking ter kennis van verzoeker werd gebracht bij het ambtsbericht no. 2/1969 van 16 januari 1969;
- 2) de nietigverklaring van de op 30 januari 1969 aan verzoeker betekende beschikking waarbij hem werd medegedeeld dat zijn sollicitatie naar het in voornoemde kennisgeving COM/161 bedoelde ambt was afgewezen;
- 3) voor zoveel nodig, de nietigverklaring van de beschikking welke als impliciet gegeven moet worden aangemerkt daar de administratie gedurende meer dan twee maanden niet heeft geantwoord op verzoekers administratief beroep van 19 december 1968; wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer)

samengesteld als volgt: R. Monaco, Kamerpresident, A. Donner en J. Mertens de Wilmars (Rapporteur), Rechter, K. Roemer, Advocaat-Generaal, A. Van Houtte, Griffier, het volgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — Overzicht van de feiten

Overwegende dat verzoeker, ambtenaar der E.G.K.S. in rang A 3 en ingenieur, belast was

met de leiding van de afdeling „Technische Onderzoekingen Kolen” van de Hoge Autoriteit;

dat deze dienst bij de fusie der executieven overging naar het Directoraat-Generaal Ener-

gie en dientengevolge in het nieuwe organigram niet langer voorkwam;

dat verzoeker overeenkomstig artikel 8 der Verordening no. 259/68 heeft verklaard tewerkstelling te willen aanvaarden in een ambt, behorende tot de loopbaan welke onmiddellijk gelegen is beneden die waarvan zijn rang deel uitmaakt, in casu een A 4 post;

dat hij volgens § 2 van genoemd artikel 8 het recht had bij voorrang te worden benoemd in elk met zijn rang overeenstemmend ambt dat open zou vallen dan wel nieuw zou worden ingesteld, op voorwaarde dat hij de voor zodanig ambt vereiste bekwaamheden bezit;

dat verzoeker op 25 oktober 1968 heeft gesolliciteerd naar de vacante post van de rang A 3 gelijk die nader is omschreven in de kennisgeving der vacature COM/161; dat het hier het ambt betrof van hoofd van de afdeling Arbeidsveiligheid die onder het Directoraat-Generaal Sociale Zaken ressorteert;

dat naar bedoeld ambt, behalve verzoeker, nog twee andere ambtenaren van de rang A 3, die zich in hetzelfde geval bevonden, dongen en voorts nog acht ambtenaren van lagere rang; dat de Commissie bij beschikking van 18 december 1968 na te hebben vastgesteld dat geen der teruggezette A 3 ambtenaren de voor het vacante ambt vereiste bekwaamheden bezat, de heer Arning — één van de acht ambtenaren van lagere rang — heeft benoemd;

ener vacature COM/161 omschreven ambt.

Mitsdien te beslissen dat verzoeker een verkregen recht had om in voornoemd ambt te worden benoemd.

Bijgevolg: wegens schending van artikel 8 § 2 der Verordening no. 259/68 en van de door verweerster aangegeve verbintenis van 12 mei 1968, nietig te verklaren de beschikking van de Commissie waarbij:

— geweigerd werd verzoeker te benoemen in het in meergenoemde kennisgeving bedoelde ambt,

— de heer G. Arning in dat ambt werd benoemd.

2) *Subsidiair*:

Te beslissen dat de Commissie door verzoekers benoeming in het ambt bedoeld in de kennisgeving ener vacature COM/161 te weigeren, de bepalingen in de artikelen 5, § 3, 27, lid 1 en lid 45 van het Statuut heeft geschonden. Mitsdien, wegens schending van voornoemde bepalingen, de beschikking van de Commissie nietig te verklaren waarbij:

— geweigerd werd verzoeker te benoemen in het in meergenoemde kennisgeving bedoelde ambt,

— de heer G. Arning in dat ambt werd benoemd.

3) *Voor zoveel nodig*:

Te verstaan dat verweerster gehouden is de volgende stukken over te leggen:

a) het door de heer Vinck, Directeur-Generaal Sociale Zaken, aan de Commissie voorgelegde rapport houdende de namen der door het Directoraat-Generaal voorgestelde kandidaten voor het in de kennisgeving COM/161 bedoelde ambt;

b) een uittreksel van het proces-verbaal der vergadering van de Commissie van 18 december 1968 voor zover het de benoeming in voornoemde vacature betreft;

c) het persoonsdossier en de beoordelingsrapporten van de heer G. Arning die in voormeld ambt (hoofd van de afdeling V/F/2 „Arbeidsveiligheid”) bij het Directoraat-Generaal Sociale Zaken werd benoemd.

4) Te beslissen dat de heer G. Arning in het geding zal moeten interveniëren in dier voege dat het te wijzen arrest ook voor hem van kracht zal zijn.

5) Verweerster in de proceskosten te veroordelen.”

II — Conclusies van partijen

a) Overwegende dat *verzoeker* in zijn verzoekschrift concludeert dat het den Hove behage:

„I. Het beroep ontvankelijk te verklaren
II. Het ten principale gegrond te oordelen

1) *Primair*

Te beslissen dat het in artikel 8 § 2 der Verordening no. 259/68 voorgelegde recht van prioriteit betekent dat de betrokkene — ook in geval van gelijke of zelfs hogere verdiensten der andere kandidaten — een verkregen en absoluut recht van voorrang bezit, mits gebleken is dat hij de voor het desbetreffende ambt vereiste bekwaamheden bezit. Te beslissen dat verzoeker de vereiste bekwaamheden bezit voor het in de kennisgeving

Overwegende dat *verweerster* concludeert dat het den Hove behage :

- „— de vordering tot nietigverklaring van een beweerdelijk door de Commissie der Europese Gemeenschappen gegeven beschikking waarbij verzoekers benoeming in het ambt bedoeld in de kennisgeving COM/161 werd geweigerd, als zijnde niet-ontvankelijk af te wijzen,
— het beroep in zijn geheel als ongegrond te verwerpen,
— verzoeker in de kosten te veroordelen.”

Overwegende dat *verzoeker* bij repliek onconcludeert dat het den Hove behage :

- „1) Het door *verweerster* voorgedragen middel van niet-ontvankelijkheid te verwerpen, Het beroep in zijn geheel ontvankelijk te verklaren.
2) Het ten principale gegrond te verklaren, aan verzoeker de in het introductief request sub I 1), 2), 4) en 5) omschreven vorderingen toe te wijzen, de zaak naar de Commissie terug te wijzen met verklaring voor recht dat de bezetting van een post ten aanzien waarvan een recht van voorrang bestaat volgens nauwkeurig omschreven regels, waardoor de rechterlijke controle mogelijk wordt, moet geschieden, hetzij het Hof zelf de algemene strekking van deze regels omschrijft, hetzij aan de Commissie last geeft om — behoudens een latere toetsing door het Hof — daartoe naar eigen inzicht de nodige regels te geven.
Aan verzoeker acte te verlenen van zijn verklaring dat hij afstand doet van de in het introductieve request sub II — 3) a) en b) omschreven vorderingen.”

Overwegende dat *verweerster* voorts bij dupliek concludeert dat het den Hove behage : „bovendien de door verzoeker bij conclusie van repliek, blz. 16, § 2, aanhangig gemaakte nieuwe vorderingen als niet-ontvankelijk te verwerpen.”

III — De middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat :

A — Ten aanzien van de ontvankelijkheid

1. *Verweerster* acht het beroep niet-ontvankelijk voor zover het betrekking heeft op de weigering van de Commissie verzoeker te benoemen in het ambt bij de kennisgeving der vacature COM/161.

Zij meent dat de handeling waarbij het bestuur een kandidaat meedeelt dat zijn sollicitatie is afgewezen — in tegenstelling tot de beschikking waarbij een medekandidaat werd benoemd, of de stilzwijgende afwijzing van een administratief beroep van de afgewezen kandidaat — geen voor bestrijding in rechte vatbare handeling is. *Verweerster* verwijst op dit punt naar 's Hofs rechtspraak in de Zaak 16-64 (arrest van 31 maart 1965, RAUCH/E.E.G., Jurisprudentie 1965, Deel XI, 1, blz. 180).

Verzoeker meent dat de beschikking waarbij de sollicitatie van een ambtenaar die de in artikel 8 van Verordening no. 259/68 bedoelde voorrang geniet wordt afgewezen, dat wil zeggen dat hij niet wordt benoemd, op gelijke voet bestreden kan worden als de positieve beschikking waarbij een ambtenaar die bedoeld voorrecht mist bij wege van bevordering wordt benoemd.

Volgens hem sluit het in artikel 8 bedoelde voorrecht een vergelijkend onderzoek van de verdiensten der teruggezette ambtenaren en de ambtenaren die voor bevordering in aanmerking kunnen komen uit. Wanneer een A 4 ambtenaar wordt bevorderd, hoewel er A 3 ambtenaren zijn die het recht van voorrang genieten, betekent dit een schending van een subjectief recht van laatstgenoemden en is de beschikking waarbij de sollicitatie van de teruggezette ambtenaar wordt afgewezen een voor hem nadelig besluit.

Het is dus onjuist, aldus verzoeker, hier een beroep te doen op 's Hofs rechtspraak inzake bevorderingen; veeleer moet analogie worden aangenomen met de jurisprudentie betreffende de plicht van het tot aanstelling bevoegde gezag tot het vormen van een reserve ter vervulling van vacatures zoals in het arrest Serio van 15 december 1966 (zaak 62-65, Jurisprudentie 1966, Deel XII, blz. 808).

Verweerster antwoordt hierop dat het door verzoeker gemaakte onderscheid tussen de gewone bevordering en de bevordering in het kader van artikel 8 kunstmatig is.

Evenals ingeval van benoeming van een ambtenaar bij bevordering of na vergelijkend onderzoek, heeft de in artikel 8 van Verordening no. 259/68 bedoelde wederaanstelling slechts plaats indien er een vacature is. In beide gevallen is het de benoeming van de mede-kandidaat die voor de afgewezen kandidaat nadeel oplevert.

Bijgevolg kan verzoeker niet een beweerde beschikking waarbij hij niet benoemd werd bestrijden, doch uitsluitend de beschikking waarbij de kandidaat werd benoemd op wie uiteindelijk de keus viel.

2. *Verweerster* meent dat de conclusies van verzoeker in de memorie van repliek sub 2 in ieder geval niet-ontvankelijk zijn, daar zij in strijd met artikel 38, § 1, sub d, voor de eerste maal bij repliek werden voorgedragen en voorts daar hiermede wordt beoogd dat het Hof aan de Commissie aanwijzingen zal geven die met artikel 176 van het Verdrag onverenigbaar zijn.

3. Tenslotte acht *verweerster* evenmin ontvankelijk de vordering dat de heer Arning in het geding zal worden geroepen, daar het Reglement voor de procesvoering de gedwongen voeging niet kent.

B — *Ten principale*

1. De wettigheid van de beschikking der Commissie van 18 december 1968

a) *Verzoeker* stelt dat, wanneer bij de administratie een sollicitatie is binnengekomen van een overeenkomstig artikel 8, § 1 teruggezette ambtenaar die het hem bij § 2 van dat artikel toegekende recht van voorrang inroept, geen ander criterium mag worden toegepast dan de geschiktheid van die ambtenaar om het desbetreffende ambt te bekleden. Wordt deze vraag eenmaal bevestigend beantwoord, dan is het gezag niet meer bevoegd de kandidaat niet te benoemen.

Verzoeker betoogt dat, waar gebleken is dat hij de vereiste bekwaamheden bezit — hetgeen onder meer zou zijn bewezen door het oordeel dat de bevoegde Directeur-Generaal ten aanzien van alle kandidaten heeft uitgesproken — de Commissie zijn sollicitatie naar

een post waarvoor hij een recht van voorrang had niet mocht afwijzen.

Hij merkt vervolgens op, dat uit de tekst van de beschikking van 18 december 1968 blijkt, en met name uit punt b), dat de Commissie de dossiers van alle kandidaten — de kandidaten zonder voorrang daaronder begrepen — met elkander heeft vergeleken. Zij had de dossiers der drie A 3 kandidaten eerst met de A 4 kandidaten mogen vergelijken, nadat — in een vroeger stadium der procedure — de teruggezette kandidaten wegens objectief gebleken — en dus te controleren — ongeschiktheid waren afgewezen.

De bestikking was dus onregelmatig, daar verzoeker het verschil in behandeling werd onthouden waarop hij, als ambtenaar met recht van voorrang tot wederaanstelling boven de slechts voor bevordering in aanmerking komende kandidaten, aanspraak kon maken. Bedoeld verschil is gelegen in het toepassen van een selectiemethode, gegrond op waarborgen welke naleving controleerbaar dient te zijn.

Verweerster antwoordt dat in het kader van artikel 8, § 2 der Verordening no. 259/68 slechts op de geschiktheid van de ambtenaar voor de te bezetten post moet worden gelet, met dien verstande dat, wanneer er meerdere kandidaten zijn, ten aanzien van hen een vergelijkend onderzoek moet plaatsvinden.

Volgens *verweerster* werd op de bijeenkomst van 18 december 1968 geen formele onregelmatigheid begaan die verzoekers rechten op dat punt zou hebben geschonden.

In het proces-verbaal van die vergadering wordt onder b) slechts vermeld, dat de Commissieleden allereerst kennis namen van een algemeen overzicht door het terzake aangevoerde lid gegeven, waarbij het niet tot een vergelijking van de verdiensten der onderscheidene kandidaten van verschillende rang kwam.

Bovendien verzet geen enkele bepaling van artikel 8 der Verordening no. 259/68 zich ertegen, dat van alle sollicitaties, met inbegrip van die der ambtenaren zonder voorrang, gezamenlijk kennis wordt genomen en dat zij op één enkele bijeenkomst — ter voorbereiding waarvan de dossiers der kandidaten van alle rangen zijn samengesteld — worden onderzocht. Iedere andere gang van zaken zou de selectieprocedure vertragen.

b) *Verzoeker* stelt voorts dat de gronden door de Commissie aangevoerd ter rechtvaardiging van haar oordeel, dat geen der A 3 ambtenaren de voor benoeming op de vacante post vereiste bekwaamheden bezat, niet voldoen aan de eisen welke gelden voor de motivering van een nadelig besluit. *Verzoeker* beroept zich hier op de arresten Serio van 15 december 1966, Zaak 62-65, Jurisprudentie XII, blz. 808 en Guttman van 5 mei 1966, Zaken 18 en 35-65, Jurisprudentie XII, blz. 150.

Volgens hem moet de beoordelingsbevoegdheid van het bestuur overeenkomstig *objectieve en controleerbare* criteria worden uitgeoefend. Derhalve mag niet worden volstaan met een abstracte aanduiding van de universitaire opleiding, de beroepservaring, of verdere gegevens de persoon van de kandidaat betreffende, want — in tegenstelling tot hetgeen voor de bevordering geldt — moet de beschikking, waarbij de sollicitatie van een ambtenaar die recht van voorrang heeft werd verworpen zodanig met redenen zijn omkleed, dat de betrokkene daaruit kan zien welke concrete overwegingen de Commissie tot afwijzing deden besluiten.

Verweerder antwoordt, dat ook indien de vordering op dit punt ontvankelijk zou zijn, het middel van gebrekkige motivering niet kan slagen.

Immers volgens de rechtspraak van het Hof moet slechts een individuele, verzoeker persoonlijk betreffende, en ten aanzien van zijn geval gegeven beschikking bewijsgronden voor haar wettigheid bevatten, dat wil zeggen beantwoorden aan de eisen van een naar buiten blijvende motivering (arrest van 5 mei 1966, Guttman/Commissie E.G.A., Zaken 18 en 35-65, Jurisprudentie XII 1966, blz. 150).

Het beroep is echter, aldus *verweerder*, slechts gericht tegen de beschikking waarbij de heer Arning werd benoemd en dit besluit behoeft volgens het beginsel van het arrest van 15 december 1966 geen naar buiten blijvende motivering (Serio/Commissie E.G.A., Zaak 62-65, Jurisprudentie XII, 1966, blz. 808). Her is voldoende wanneer de Commissie voor het Hof de wettigheid kan waarmaken van de gronden die tot haar besluit hebben geleid. Bij pleidooi voegde zij hieraan toe dat zelfs het besluit verzoeker niet te benoemen — indien dit al had bestaan — niet met redenen

behoefde te zijn omkleed. Het in artikel 8, § 2 der Verordening no. 259/68 voorziene recht van voorrang kan slechts met inachtneming van artikel 29 van het Statuut worden uitgeoefend. Toen de Commissie aan een kandidaat zonder voorrang de voorkeur gaf boven een die dit recht wel bezat, heeft zij slechts de kandidaten die zich in één der posities van artikel 29 bevonden — in casu overplaatsing — willen afwijzen. Dit betekent, dat verzoekers positie die is van een ambtenaar die voor overplaatsing in aanmerking komt en dat overeenkomstig artikel 29 allereerst de mogelijkheden daartoe in overweging moesten worden genomen en dus vóór men de mogelijkheden van bevordering en vervolgens die van een vergelijkend onderzoek onderzocht. Het besluit om niet tot overplaatsing doch tot bevordering over te gaan behoeft volgens de rechtspraak van het Hof niet te worden gemotiveerd (arrest van 31 maart 1965, Ley/Commissie, Zaak 12-64, Jurisprudentie XI, blz. 142). Bovendien zouden de belangen van de niet benoemde kandidaat door het geven van een motivering geschonden kunnen worden (arrest van 19 maart 1964, Raponi/Commissie, Zaak 27-63, Jurisprudentie X, blz. 265).

c) *Verzoeker* stelt tenslotte dat de bestreden beschikking onregelmatig is wegens een onjuiste toepassing van het begrip „vereiste bekwaamheden”, daar geen rekening werd gehouden met het feit dat de in de kennisgeving der vacature COM/161 vereiste kwalificaties gelijkwaardig zijn met die van verzoeker.

De omschrijving in voormelde kennisgeving stemt geheel met verzoekers opleiding en ervaring overeen.

Aan de vereiste kwalificaties: ingenieur of jurist, kennis van de wetgeving op het gebied van de arbeidsveiligheid, het leiding kunnen geven aan internationale bijeenkomsten en de daartoe vereiste talenkennis, voldoet verzoeker ruimschoots (ingenieur gespecialiseerd op het terrein van de arbeidsveiligheid en polyglot). De bevoegde Directeur-Generaal, aan wiens oordeel de Commissie in haar brief van 12 december 1968 verklaarde grote waarde te hechten, had bovendien alle A 3 kandidaten — waartoe ook verzoeker behoorde — als „geschikt” aangemerkt, zodat niet valt in te zien op grond van welke objectieve beweegredenen de Commissie tot het tegenoverge-

stelde oordeel kon komen, namelijk dat geen der A 3 kandidaten de vereiste geschiktheid bezat.

Verweerster antwoordt hierop dat zij ten aanzien van verzoeker na onderzoek van zijn dossier zowel wat betreft zijn universitaire opleiding, zijn beroepservaring en de verdere gegevens zijn persoon betreffende, tot de slot-som was gekomen dat hij de voor de onderhavige benoeming verlangde hoedanigheden miste.

Volgens verweerster is het waardeoordeel hetwelk het tot aanstelling bevoegde gezag met betrekking tot de kandidaten gaf aan een objectieve toetsing onttrokken en is het Hof niet bevoegd zijn eigen oordeel daarvoor in de plaats te stellen.

Zij voegt hieraan toe dat zij in staat is voor het Hof aan te tonen dat de door verzoeker uit hoofde van zijn opleiding verworven bekwaamheden niet met de voor de onderhavige post vereiste overeenstemden.

In de kennisgeving der vacature COM/161 werd grondige kennis verlangd van de wetgevingen en verordeningen op het gebied van de arbeidsveiligheid, zowel wat het voorkomen van ongevallen betreft als de maatregelen ter bestrijding van de gevolgen daarvan. Uit de door verzoeker opgesomde kwalificaties blijkt evenwel met name dat zij, op het gebied van de arbeidsveiligheid, meer van technische dan van juridische aard zijn.

Derhalve was aan de in de kennisgeving der vacature gestelde eisen niet geheel voldaan.

2. Subsidiaire middelen

Verzoeker stelt subsidiair dat, nog afgezien van enig statutair recht op voorrang, de weigering aan zijn sollicitatie gevolg te geven schending oplevert van de artikelen 5, § 3,

27, leden 1 en 45, § 1 van het Statuut.

Hij voegt hiertoe aan dat zijn terugzetting in ieder geval een tijdelijk karakter droeg en dat hij overeenkomstig artikel 5, § 3 van het Statuut het recht behield om zijn loopbaan voort te zetten op gelijke voorwaarden als de overige A 3 ambtenaren.

Voorts stelt hij dat ter vergelijking van zijn verdiensten met die van de benoemde kandidaat geen serieus onderzoek heeft plaatsgevonden waarbij zowel met zijn opleiding en ervaring als met zijn — toch minstens moreel — recht op voorrang rekening werd gehouden. Om deze reden levert de bestreden beschikking overschrijding van bevoegdheid, zoal niet détournement de pouvoir op.

Verweerster antwoordt dat de strekking van dit subsidiaire middel haar ontgaat, daar het geschil niet kan worden beslecht door toepassing van commuun recht op een uitzonderlijke, uitdrukkelijk bij afwijkende bepalingen ge-regelde, situatie.

IV — Procedure

Overwegende dat de schriftelijke procedure het normale verloop heeft gevolgd; dat de Eerste Kamer van het Hof, op het rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, besloot zonder voorafgaande instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan; dat partijen ter terechtzitting van 14 oktober 1969 in haar pleidooien zijn gehoord; dat de Advocaat-Generaal ter terechtzitting van 12 november 1969 conclusie heeft genomen.

Ten aanzien van het recht

- 1 Overwegende dat het beroep in hoofdzaak strekt tot nietigverklaring van de beschikking der Commissie waarbij, met voorbijgaan van verzoeker, de heer Arning werd

benoemd in het ambt van hoofd van de afdeling „Arbeidsveiligheid” welke ressorteert onder het Directoraat-Generaal Sociale Zaken;

- 2 Overwegende dat verweerster meent dat het beroep niet-ontvankelijk is voor zover het ziet op de weigering van de Commissie verzoeker te benoemen;
- 3 Overwegende dat de benoeming van de heer Arning noodzakelijkerwijs de weigering inhoudt in casu op verzoeker het voorrecht van artikel 8, § 2 van Verordening no. 259/68 toe te passen zodat deze handeling voor hem nadelig moet worden geacht;
- 4 dat het beroep tot nietigverklaring ontvankelijk is;
- 5 Overwegende dat verzoeker vordert dat het Hof op verschillende punten een verklaring voor recht zal geven;
- 6 dat deze verklaringen er in feite toe strekken dat hetzij de gegrondheid van sommige tot ondersteuning van het beroep tot nietigverklaring aangevoerde middelen wordt erkend, hetzij dat thans reeds door het Hof aanwijzingen zullen worden gegeven aan het gezag dat met de tenuitvoerlegging van het ten deze te wijzen arrest is belast;
- 7 dat het beroep op deze punten niet-ontvankelijk moet worden geoordeeld;
- 8 dat het beroep voorts niet-ontvankelijk is voor zover daarbij tot de gedwongen tussenkomst van de heer Arning wordt geconcludeerd, daar het Reglement voor de procesvoering zodanig rechtsmiddel niet kent;

Ten principale

- 9 Overwegende dat verzoeker stelt dat de bestreden beschikking een schending oplevert van artikel 8, § 2 der Verordening no. 259/68 krachtens hetwelk de ambtenaren die in het kader van de fusie der executieven tewerkstelling hebben aanvaard in een ambt dat behoort tot de loopbaan welke onmiddellijk lager ligt dan die waarvan hun rang deel uitmaakt, een recht van voorrang hebben bij de bezetting van een met hun rang overeenstemmend ambt dat open zou vallen dan wel nieuw worden ingesteld, onder voorwaarde dat zij de voor dat ambt vereiste bekwaamheden bezitten;
- 10 dat hij in de eerste plaats aanvoert dat hij, toen eenmaal was aangetoond dat hij de voor bedoeld ambt vereiste bekwaamheden bezat, een recht had daarin te worden be-

- noemd zonder dat zijn verdiensten met die der kandidaten zonder voorrang behoeven te worden vergeleken;
- 11 dat de Commissie derhalve vooraf tot een afzonderlijk onderzoek van de bekwaamheden der kandidaten die op het voorrecht van artikel 8, § 2 aanspraak konden maken had moeten overgaan;
  - 12 Overwegende dat beide partijen erkennen dat, wanneer een kandidaat die bedoelde voorrang geniet heeft aangetoond de vereiste bekwaamheden te bezitten, hij moet worden benoemd met voorrang boven de kandidaten die deze aanspraak missen, met dien verstande dat het bestuur vrijblijft in haar keuze tussen de verschillende geschikt bevonden kandidaten met voorrang;
  - 13 dat de Commissie stelt dat zij tot een voorafgaand en afzonderlijk onderzoek van de kandidaten met voorrang is overgegaan;
  - 14 dat, indien bedoeld onderzoek al plaatsvond in het kader van een aanwervingsprocedure waarbij zowel deze kandidaten als zij die geen voorrang genieten betrokken zijn, deze gang van zaken niettemin normaal zou moeten worden geacht en gerechtvaardigd door het streven de aanwervingsformaliteiten niet onnodig te verzwaren;
  - 15 dat zij op grond van dit onderzoek heeft gemeend dat geen der drie ambtenaren met voorrang die zich kandidaat hadden gesteld de vereiste bekwaamheden bezat en dat dit oordeel geheel aan haar inzicht is overgelaten;
  - 16 Overwegende dat de in artikel 8, § 1 van Verordening no. 259/68 bedoelde en vrijwillig door sommige ambtenaren aanvaarde terugzetting in wezen een overgangsmaatregel is, gerechtvaardigd ter voorziening in tijdelijke dringende behoeften van de dienst in verband met de fusie der executieven ontstaan, welke maatregel niet ten nadele van de betrokken ambtenaar mag voortduren;
  - 17 dat, gelet op de zeer bijzondere en tijdelijke aard van deze terugzetting strikte waarborgen betreffende de voorrang bij wederaanstelling dienen te worden gegeven daar anders aan de kracht van de uit artikel 8, § 2 voortvloeiende verbintenissen afbreuk zou worden gedaan;
  - 18 dat het voor de werking dezer waarborgen onder meer nodig is dat de geschiktheid der kandidaten met voorrang wordt onderzocht zonder tevens op de eventuele verdiensten van hen die deze voorrang missen acht te slaan;
  - 19 Overwegende dat in het proces-verbaal van de bijeenkomst der Commissie van 18 december 1969 inderdaad wordt gezegd dat de Commissie „allereerst” heeft onderzocht of de drie ambtenaren bedoelde voorrang mochten genieten;

- 20 dat uit ditzelfde proces-verbaal evenwel blijkt dat vóór de aanvang van dit onderzoek door het bevoegde Commissielid van de kwalificaties van alle kandidaten zonder onderscheid een gedetailleerd overzicht werd gegeven en dat het oordeel van de Directeur-Generaal, eveneens ten aanzien van alle kandidaten gegeven, vooraf werd onderzocht; dat bovendien de beoordelingsrapporten van alle kandidaten bij de leden van de Commissie bekend waren die, bovendien, — eveneens van tevoren — kennis hadden kunnen nemen van de dossiers zowel van de kandidaten met voorrang als van de overigen;
- 21 dat deze gang van zaken, die tot vergelijkingen moest leiden van categorieën van ambtenaren tussen wie in casu geen mededinging mogelijk was, de ambtenaren, die vrijwillig hadden verklaard met een voorlopige terugzetting in te stemmen, niet het volle genot verzekert van de hun bij artikel 8 toegekende voorrang;
- 22 Overwegende voorts dat gezien de aan die ambtenaren toekomende voorrang het onderzoek van hun geschiktheid — zo dit ertoe mocht leiden dat zij, ten voordele van de kandidaten zonder voorrang, werden uitgesloten — slechts kan geschieden op grond van concrete en controleerbare gegevens;
- 23 dat deze gegevens uitsluitend betrekking mogen hebben op de in de kennisgeving der vacature vereiste kwalificaties en zij in het proces-verbaal van de Commissie moeten worden vermeld;
- 24 dat het proces-verbaal van de bijeenkomst der Commissie van 18 december 1968 op dit punt slechts overwegingen bevat van zo algemene aard dat zij niet aan de hierboven aangegeven criteria beantwoorden;
- 25 dat de beschikking op die gronden geacht moet worden artikel 8, § 2 te schenden en derhalve moet worden vernietigd;

Ten aanzien van de kosten

- 26 Overwegende dat volgens artikel 69, § 2 de in het ongelijk gestelde partij in de kosten zal worden verwezen;
- 27 dat, nu verweerster in het ongelijk wordt gesteld, zij in de kosten moet worden veroordeeld;

Gezien de processtukken;
Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;
Gehoord partijen in haar pleidooien;
Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;
Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, met name op artikel 173;
Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap;
Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;
Gelet op het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen, met name op de artikelen 25 en 91;
Gelet op artikel 8 van Verordening no. 259/68;

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer)

rechtdoende,

1. vernietigt de beschikking van de Commissie d.d. 18 december 1968 waarbij de heer Arning tot hoofd van de afdeling Arbeidsveiligheid werd benoemd;
2. veroordeelt de Commissie van de Europese Gemeenschappen in de proceskosten;
3. verwerpt het meer of anders gevorderde.

Aldus gewezen te Luxemburg op tien december negentienhonderdnegenenzestig.

Monaco

Donner

Mertens de Wilmars

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op tien december negentienhonderdnegenenzestig.

De Griffier
A. Van Houtte

De President van de Eerste Kamer
R. Monaco